

Nr 611

Av herr *Svensson* i Ljungskile, om viss ersättning för lidna förluster till *J. Rasmusson och hans maka*.

Under våren 1946 startade John Rasmusson och hans maka, f. n. bosatta Ankarsvägen 16, Göteborg V, ett hönseri i Romelanda socken, Göteborgs och Bohus län. På grund av en mycket restriktiv fodertilldelning från livsmedelskommissionens sida kunde företaget inte drivas i beräknad omfattning, med resultat att makarna Rasmusson i november 1949 nödgades gå i konkurs. Av de närmare omständigheterna må följande relateras.

Rasmusson hade tidigare drivit en mindre verkstadsrörelse, som emellertid måste nedläggas på grund av materialbrist. Då makarna Rasmusson nu var 65 respektive 63 år och själva ägde ett kapital på omkring 18 000 kronor ville de starta en rörelse, som de borde kunna sköta på äldre dagar. R. gick igenom en kurs i fjäderfäskötsel, skaffade sig facklitteratur, praktiserade någon tid vid ett större hönseri och planlade företaget under sakkunnig rådgivning. Arbetsmarknadskommissionen lämnade byggnadstillstånd för 600 höns. Kristidsnämnden i Backa tillstyrkte ansökan om foder och underströk starkt det önskvärda i att sökanden på grund av ålder och bristande hälsa bereddes denna möjlighet att försörja sig.

Frågan om fodertilldelningen torde enligt då gällande bestämmelser inom rätt vida gränser ha varit en bedömningsfråga, och livsmedelskommissionen intog en långt mera restriktiv hållning än Rasmusson föreställt sig. Resultatet blev, som redan nämnts, att företaget gick i konkurs och makarna Rasmusson förlorade alla sina besparingar. Under trycket av dessa svårigheter blev R. sjuk, och den läkare som vårdade honom håller för "mycket sannolikt" att de psykiska påfrestningarna bidragit till att utlösa sjukdomen.

Någon formell ersättningsskyldighet från statens sida föreligger inte i ett fall som detta. Den saken är redan prövad. Men det är å andra sidan inte tillfredsställande, att ett statligt organ lämnar byggnadstillstånd för en rörelse, som på grund av ett annat organs beslut inte kan drivas. Om man sammanställer vad dessa makar — som i god tro satsat sina tillgångar för att kunna försörja sig genom eget arbete — råkat ut för med vad samhället i många andra fall gör för att skydda enskilda medborgare mot inkomstbortfall eller för att mildra ekonomiska olyckor, synes billighetsskäl tala för att riksdagen beviljar dem en ersättning, åtminstone för någon del av deras förlust.

Med hänvisning till vad här anförts får jag hemställa,

att riksdagen av billighetsskäl måtte bevilja John Rasmusson och hans maka en ersättning för lidna förluster med förslagsvis 10 000 kronor.